

EDITORIAL

El pacte fiscal o l'intent d'arribar al consens

La cimera sobre el pacte fiscal començava ahir al Palau de la Generalitat al voltant d'un quart de sis de la tarda. Ja des del seu inici, s'assegurava que la reunió no servirà per tancar un acord definitiu entre les diferents forces polítiques però la voluntat és intentar ampliar el consens fins a la votació al Parlament de les conclusions de la comissió del concert. El president de la Generalitat, Artur Mas, va rebre els representants dels partits catalans, unes formacions polítiques que no han amagat les seves diferències sobre el fons, la forma i l'estratègia a seguir en les trobades que ha realitzat el govern per copçar la temperatura prèvia dels motors. Tot plegat, però, no li resta importància a l'intent de consens entre totes les forces polítiques per fer front comú davant la proposta que s'haurà de portar davant del Congrés en un context poc advers per la política catalana. El pacte fiscal no sembla ser la prioritat del Govern de l'Estat, però el govern català i algunes de les forces polítiques del Parlament prefereixen quedar-se en l'intent, que podria ser fallit com en el cas de la sentència de l'Estatut, que restar de braços plegats mentre l'hostilitat de la resta del país creix envers Catalunya. Sigui quin sigui el resultat de la cimera del pacte fiscal, sempre quedarà l'intent de consens, de formar una única veu per defensar els interessos de Catalunya per damunt de tot.

+ CONFIDENCIAL

La solitud dels imputats

El judici que va començar ahir contra l'exalcalde de Salou, Esteve Ferran, i el seu fill, Esteve Ferran Gombau, i que, posteriorment quedava suspès, va allargar-se durant el matí. I és que, la vista va tenir més pauses que intervencions. El judici es va aturar fins a dues vegades per espai de més d'una hora, entre una i altra pausa. Després de declarar l'alcalde Esteve Ferran que patia greus problemes de salut, l'advocat de la defensa, la fiscal i el jutge van sortir de la sala per consultar l'informe mèdic de l'exalcalde i decidir si se supenia la vista. Els alcaldes que seguien el procediment el judici des de les pantalles de la sala de premsa van assistir a una imatge que representava molt gràficament la solitud d'ambdós acusats. Pare i fill van quedar sols a la sala. Ferran Ribera assegut a la taula davant del jutge i el seu fill a la banqueta on seia l'advocat de la defensa. Restaven en silenci. Tots dos miraven al front, sense dir res, sense gesticular, fins que van tallar el senyal...

diari
més
tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Directora: Sílvia Jiménez.
[redaccio@mestarragona.com]
Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Carme Mas, Joan Marc Salvat, Susanna Cases.
Especials: Laura Gómez.
Tancament: Mario López.
Fotografia:
Cristina Aguilar, Olívia Molet.
Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.
Administració: Núria Clos
Publicitat:
Maria Mollada, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.
[publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos. C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43005 TARRAGONA 43202 REUS
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21 977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

ESCRITORS DEL CAMP

'Objectes perduts a Nova Barcelona' del Xavier Carreras

JORDI TÍNENA
Escriptor

La història és plena de revolts, racons i culs de sac; d'episodis que la memòria col·lectiva acaba oblidant si és que algun cop els va conèixer. Un d'aquests és l'exili dels austríacs després de la derrota a la Guerra de Successió. La construcció de l'imaginari col·lectiu pel que fa a aquella desfeta ha encimbellat els noms de Casanova o Villarreal i ha fixat al calendari la data del 11 de setembre com a festa nacional; però ha passat de puntetes sobre l'episodi de l'exili i la fundació de Nova Barcelona en terres de la Voivodina sèrbia, assentament que existí entre 1735 i 1738, on avui hi ha el poble de Zrenjanin, i que, poblada per exiliats de la Corona d'Aragó, sobretot catalans, fracassà. Xavier Carreras l'agafa com a teló de fons de la seva Objectes perduts a Nova Barcelona.

De la mà d'un narrador que no s'està mai

d'opinar i de reflexionar, el lector hi trobarà una novel·la històrica densa, ben documentada i molt ben escrita, amb una equilibrada barreja de petits i grans fets, història i ficció, i també petits jocs de complicitat, com l'anacrònica aparició de Carles Riba com a traductor dels clàssics o la inclusió d'una Fonda d'Orient a la Rambla de Sant Carlos de Tarragona, que remet el lector avisat a la Fonda Oriental que va ser en aquell lloc, ara Rambla Vella, propietat de la família de l'autor.

La novel·la de Carreras és el resultat d'una doble ambició: literària i cívica. Literària en el plantejament de dues trames paral·leles interdependents, marcades ambdues per l'exili, però situades en temps diferents, el de la guerra gran contra els francesos del narrador, un mestre esguerrat, i el de la guerra de successió i l'exili dels austríacs vençuts, que ell mateix reporta; cívica en el judici permanent d'un narrador resoltament antiborbònic, d'esperit nacional, ara en diríem, catalanista, amb el rerefons traumàtic de la derrota i l'exili. Aquesta doble ambició ha

estat executada amb un rigor fora de tot dubte. Només cal veure els agraïments, que revelen clarament la seriositat amb què ha estat abordada la documentació i la preparació de la novel·la, i la matèria novel·lística, d'un gran abast històric, argumental i geogràfic per comprendre l'esforç i la feina que Carreras ha esmerçat en redacció de la novel·la.

En justa correspondència, aquest és un llibre que no vol cap pressa en la lectura. Està fet per ser llegit amb la pausa necessària per gaudir de tots els seus aromes, com es degusta un bon vi, a petits glops. Glops lingüístics per assaborir una llengua rica i precisa que recorre l'arc dels registres d'acord amb accions i personatges; glops d'història documentada, a través de la qual veiem passar personatges reals com el capçanès Pere Joan Barceló, conegut com El carrasclat, el Baró de Maldà o el montblanquí Francesc de Castellví i Obando, autor del Narraciones Históricas desde el año 1700 al 1725, convertit aquí en un dels protagonistes; el seu abast geogràfic, que bascula entre Tarragona i les terres veïnes i l'imperi europeu dels Àustria, i en el ric detallisme expositiu de les formes de vida dels segles novel·lats; o en la gran varietat d'històries i personatges, des dels històrics, fins als més novel·lesc com el d'una jove misteriosa, suposadament polonesa, o el d'un peculiar vampir.

TRIBUNA

Perduts camí d'Ítaca

GEMMA CAPDEVILA
Secretària d'organització i finances
del PSC de Reus

Reus, 25 de març de 2012. El president de la Generalitat, Artur Mas, fa el discurs de cloenda del Congrés de CDC. «Posarem rumb cap a nous horitzons nacionals. El nostre somni és Ítaca.» Està pensant en la història, això és evident. «Hem agafat les naus i ens dirigim cap a les platges.» No només pensava en la història sinó que crec que aquella tarda Artur Mas pensava que estava escrivint la història de Catalunya. Més enllà de la parrafada bucòlica-metafòrica que el líder de CiU ens va oferir crec que, abans d'agafar les naus, el senyor Mas hauria de pensar cap a quins nous horitzons vol arribar i amb companyia de qui. I aquí no val la mala literatura sinó els fets concrets. Per exemple, el Partit Popular va obtenir a les passades eleccions el 17% dels vots al Camp de Tarragona. Doncs bé, amb el 17% dels vots en aquests moments el PP és

Govern a Ajuntaments que representen al 43% de la població de les nostres comarques, quasi a tot arreu per obra i gràcia de CiU. Seguint la vella tradició de Jordi Pujol, que ja va triar dos cops al PP com a parella de ball, allà on sumen CiU i PP van de la ma.

En aquest sentit la llista d'Ajuntaments és interminable: Reus, Salou, Cambrils, Calafell, Santa Oliva, Mont-roig del Camp, Vilallonga, Torredembarra, pacte *de iure* als Consells Comarcals del Tarragonès, Baix Penedès i Baix Camp (als Consells Comarcals del Priorat, Alt Camp i Conca de Barberà no hi ha pacte però només pel petit detall de què el PP no hi té representació), pacte *de facto* a la Diputació de Tarragona, etc.

De fet, el senyor Mas tan sols hauria d'haver preguntat a un dels delegats del Congrés, el senyor Carles Pellicer, alcalde de Reus, sobre el lamentable espectacle dels seus socis de Govern a Reus, els regidors del Partit Popular, abstenint-se en la votació per a la retirada de la resta de símbols franquistes a la ciutat al ple municipal. I això a l'any 2012! Per tant, un viatge a Ítaca amb Artur Mas al timó i la senyora Sánchez Camacho de vigia no sembla un trajecte gaire

suggerent...

També a Reus l'alcalde Pellicer sembla portar el rumb de la ciutat cap a una Ítaca orfe de qual-sevol ambició. Un any després del gran pacte de la dreta per fer-se amb el Govern de la ciutat l'entente CiU-PP a l'Ajuntament presenta un balanç absolutament decebedor. Pas enrera de gegant en tots els temes que afecten la qualitat de vida dels reusencs i reusenques: augment de l'atur i de la pressió fiscal, tissorada en educació, escoles bressol, formació ocupacional i prestacions i serveis socials que depenen de l'Ajuntament, manca de projecte, de lideratges i improvisació evident, etc.

Després de passar-se anys i anys «exigint» una baixada dels impostos municipals quan estaven a l'oposició ara CiU i PP es veuen «obligats» a pujar la pressió fiscal davant dels incompliments i dels deutes del Govern «amic» d'Artur Mas.

Els socialistes creiem que Reus mereix més. Els reusencs i reusenques ens mereixem un Govern que sumi esforços per crear ocupació, garantir treball i activitat econòmica i recuperar la qualitat en la prestació de serveis municipals que teníem i que ens reconeixen, fins i tot, fora vila. Un Reus líder en cohesió social, igualtat d'oportunitats i ambició i projecció de ciutat. Aquest és el nostre compromís i per això continuarem treballant els socialistes.

CARTES

"Bankia, Mariano y los niños"

Hace semanas que leo, escucho y veo constantemente noticias sobre un banco privado llamado "Bankia" en el cual el estado, con Zapatero en el gobierno, "inyectó" casi cinco mil millones de euros. El pasado año 2011 la dirección de este banco encabezada por el señor Rodrigo Rato, cuyo sueldo anual fue de unos dos millones y medio de euros, hizo público unos tres mil millones de beneficios.

Ahora el señor Rato ha dimitido de ese cargo (o le hicieron dimitir) y ese banco ha contratado a un ex directivo del BBVA, que, según dicen, salió de ese banco con una millonada de indemnización, pues bien, ahora resulta que fue mentira, que el año 2011 no tuvo beneficios si no que Bankia necesita otra inyección de dinero público de unos veintitantos mil millones de euros, y dice el señor Mariano Rajoy, a la sazón presidente del gobierno, que hay que darlos para (dice él) garantizar el

dinero de los "ahorradores", asease, que "nacionalizaran" Bankia para una vez saneada devolverla al sector privado y recuperar los dineros públicos. ¿...? Hace años otro gobierno del PP encabezado por el "señor de la guerra" Aznar, privatizó un banco público, Argentaria, otorgándolo al BBVA, por muchísimo menos dinero del invertido por el estado.

Y esto ocurre mientras en España hay casi seis millones de parados, de los cuales más de un millón y medio ya no cobran ni un euro, otros más de setecientos mil cobran cuatrocientos veinte y seis euros al mes. Los jubilados con la subida del IRPF y del IBI han perdido más de un dos por ciento de su poder adquisitivo, muchos de estos jubilados están manteniendo a sus hijos, parejas de sus hijos y nietos de estas cientos de miles de familias que no cobran nada, y que además los bancos (entre estos Bankia) les ha dejado en la calle por no poder pagar la hipoteca. Mientas el señor Ma-

riano se pone a dar estos miles de millones a Bankia recorta, junto a sus amigos de CIU, la sanidad pública, la enseñanza pública e incluso pretende privatizar los puertos, aeropuertos y RENFE, los únicos tres pilares que nos queda como patrimonio de los ciudadanos, y uno ve todo esto, y que el 18% de los menores de nuestro país están pasando hambre, ya que más de un millón y medio de niños están bajo el umbral de la pobreza, y se me encoge el corazón.

Señor Mariano Rajoy, con esos veinticinco mil millones de euros ¿a cuántos niños se les podría dar de comer? ¿A cuántas familias se les podría pagar la hipoteca e impedir que los bancos (a los que usted va a salvar) no se quedaran en la calle? Y por último señor Rajoy, ¿Con esa gran cantidad de dinero cuantos puestos de trabajo se podrían crear?

Miguel Dueñas Muñoz.
Tarragona